

SPIRIT
ANIMALS

STROM VĚČNOSTI

MARIE LUOVÁ

FRAGMENT

Spirit Animals – Strom věčnosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Marie Luová
Spirit Animals – Strom věčnosti – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

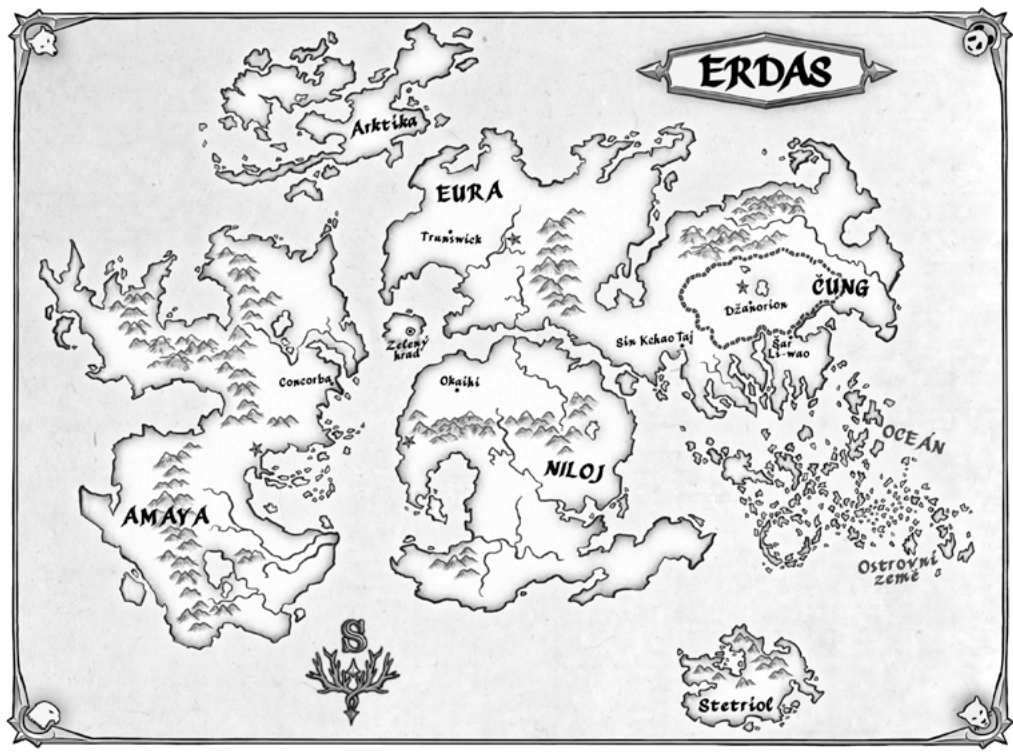

ALBATROS MEDIA a.s.

ASPIRIT ANIMAS™

STROM VĚČNOSTI

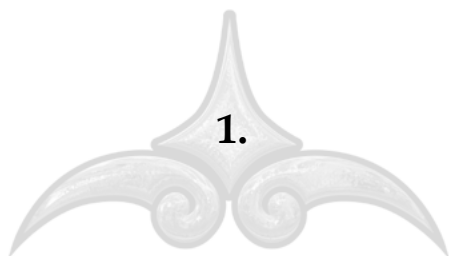
Marie Luová

 FRAGMENT

Věnováno Taylorovi, který má rád velká i malá zvířata.

– M. L.

VIDĚNÍ

OHROMNÉ ČERNÉ ŠUPINY PLAZÍCÍ SE TRÁVOU. OHLUŠUJÍCÍ řev gorily. Pronikavý skřek z nebe. Tráva, hlína, kame-ní, hlasitý štěkot. Tlukot srdce hluboko v zemi, něco tak sta-rého jako samotný čas. Silueta pokroucených parohů, která se objeví a zase zmizí.

Ten sen začínal pokaždé stejně. Conor zamrkal do ostré-ho světla. Pokusil se zaclonit si oči rukou, jenže záře nezmi-zela. Prosvítala mu skrz kůži a barvila ji při tom do červena. Před očima se mu zamihotalo něco zlatého. Ihned to zase zmizelo, ale v tom okamžiku to vypadalo jako listí. S náma-hou se posadil. Drolila se pod ním hlína, tvrdá a popraska-ná, umírající.

Rozezněl se nějaký hlas

Conore. Jedna éra se končí. Potřebujeme tě tady.

Tellun? pomyslel si Conor. Postupně mu docházelo, že to oslepující světlo vydávají plameny. Všude kolem hořelo.

„Conore!“

Conor prudce otočil hlavu za známým hlasem. Jakmile uvykl šeru, zjistil, že leží u okraje srázu a nedaleko od něj stojí Mej-lin obtěžkaná řetězy. Vrhla se na přicházejícího Zelenopláštěníka a srazila ho do hlíny. Dží jen bezmocně přihlížela. Rolan zápasil s obrovským hadem. Kobra se mu omotala kolem obou paží a zvedla ho do výšky. Opodál Abeke s Urazou bojovaly snad s několika stovkami dobyvatelů.

Brigane! pokusil se vykřiknout Conor, když se mu podařilo vstát. Chtěl se rozběhnout za svými přáteli. Proč bylo tak těžké se pohnout? *Brigane, tak pojď!* *Musíme jim pomoci, kde jsi?* Volal Brigana znovu a znovu, až si uvědomil, že vlk je v klidovém stavu. Čím déle hleděl na tetování, tím víc bledlo, až nedokázal říct, jestli tam vlastně vůbec ještě je. Srdce se mu sevřelo hrůzou.

Conore.

Opět se ozval gorilí řev, který mu otrásl půdou pod nohama. Conor se zahleděl k velkému balvanu kousek za místem, kde Rolan zápasil s hadem. Stál tam velký opičák. Jednou pěstí si tvrdě bušil do prsou, zatímco v druhé svíral jakousi pokřivenou zlatou hůl, která vydávala podivnou éterickou záři.

Opičák k němu otočil hlavu tak strašidelným pohybem, až mu z toho naskočila husí kůže po celém těle. Opičákův stín spolkl celého Conora i každíčkový kousek země, kam až oko dohlédlo. Když gorila chlapce spatřila, výhrůžně zkrabatila čelo. Pak zaklonila hlavu, znovu zařvala a zaútočila.

Utíkej! pobízela se v duchu Conor, jenže měl končetiny jako z gumy. S každým krokem vpřed měl pocit, jako by ho

něco táhlo zpátky. Opičák se s hlasitým dupotem hnal za ním. Conor uháněl k okraji srázu, ačkoli si nebyl jistý, co udělá, až se tam dostane. Zastavil smykem těsně nad srázem a zamáchal rukama ve vzduchu. Od bot mu odlétla sprška kamínků, které se zřítily do propasti. Jiná cesta tu nebyla.

Opičák za ním zařval. Byl už tak blízko. Conor se krčil těsně nad srázem. Kolem sebe viděl, jak jeho přátelé prohrávají válku. Bojovali s výrazně silnějšími protivníky. Zelenopláštníci padli před dobyvateli a k nebi vyšlehly plameny požírající nehostinnou umírající krajinu.

Opičák doběhl až k němu. Conorovi podklouzla noha. Pokusil se něčeho zachytit, jenže zachytil jen děsivý pohled gorilích očí. Balancoval na okraji.

Náhle se nad ním zjevil ohromný orel a zastínil slunce. Křídla se mu bronzově leskla. Conor vzhlédl a s překvapením zjistil, že na orlu sedí Tárik. Plášť za ním vlál ve větru. *Táriku! Ty žiješ!* Při pohledu na tu známou tvář ho zaplavila nepopsatelná radost a úleva. Je tady Tárik. Všechno bude v pořádku. Zelenopláštník podal Conorovi ruku v rukavici a on se jí chytil.

Jenže to nebyl Tárik.

Tvář se proměnila. Místo přívětivých a chápavých očí k němu hleděly oči chladné a prohnané. Uvědomil si, že má před sebou Šejnův obličej. Mladík mu v širokém úsměvu ukázal všechny zuby. Gorilí řev se v dálce mísil s hlubokým hlasem Telluna. Šejn pustil Conorovu ruku a chlapec se řítí do zející propasti.

NÁMĚSÍČNOST

ZELENÝ HRAD SE PROBUDIL DO CHLADNÉHO A SYCHRAVÉHO rána. Rolan si přitáhl svůj plášť – nebo vlastně *Tárikův* starý zelený plášť – těsněji k tělu a vyšel před hlavní vchod, kde Abeke s Urazou po boku hleděla k zataženému obzoru. Na krku mu visela chobotnice a s každým krokem mu narážela do prsou. Přistihl se, že se jí často dotýká. Po tom všem, co je potkalo – Šejnově zradě, Mej-linině proměně a Tárikově smrti – si přece nemohli dovolit přijít o jeden ze dvou zbývajících talismanů.

Jak už to bylo dlouho, co Šejn utekl s talismany? Pár týdnů? Někdy se mu zdálo, jako by se to celé seběhlo teprve včera. A oni pořád jen shromažďovali další Zelenopláštníky z celého světa a budovali armádu, s níž by se mohli postavit dobyvatelům. Rozladěně stiskl rty. Kdyby tu byl Tárik, řekl by mu, ať si nedělá starosti, uklidní se a jasně uvažuje, ať si dovolí truchlit a pak znovu vykročí kupředu s chladnou hlavou a trpělivostí. Jenže Rolan v těchto dnech jen netrpě-

livě pochodoval po pevnosti a čekal na rozhodnutí, že mohou vyrazit, aby získali zpět talismany, zastavili opičáka Kova a zachránili Mej-lin.

A zachránili Mej-lin.

V zamyšlení si na chvíli přestal pohrávat s korálovou chobotnicí. Zachránit Mej-lin se zdálo nemožné. Občas se při povídání s ostatními po ní rozhlížel, aby jí pověděl vtip, který ho právě napadl. Tolik toužil ji rozesmát, jenže pak si pokaždé uvědomil, že je daleko. Hrozně daleko.

Povzdechl si. Nemohl si dovolit pořád jenom přemýšlet o tom, co všechno se pokazilo. Zavřel oči, zhluboka se nadechl a pokusil se předstírat, že Tárik se pořád pohybuje někde v útrobách hradu a že Mej-lin spí ve své komnatě. Věděl, že ani jedno z toho není pravda, nicméně se přinutil tomu věřit a alespoň načas se mu podařilo zahnat ty nejčernější myšlenky.

Počasí. To je mnohem bezpečnější téma. *Budu přemýšlet o počasí.*

Popatnácté toho rána přemítal, jak je počasí poslední dobou zvláštní. Mělo být období sucha, jenže v posledním týdnu, během něhož Olvan připravoval tažení jejich armády, je provázela jen šedivá obloha a vytrvalý déšť. Dokonce i zvířata se poslední dobou chovala divně. Tak třeba ptáci odlétali dřív než obvykle. Když teď Rolan zvedl hlavu, spatřil další hejno směřující k jihu ve dvou velkých formacích ve tvaru písmene V.

„Jen leť, Essix,“ řekl své sokolici, která mu seděla na rameni. Říkal si, že ho určitě budou bolet záda, jestli mu to rameno bude dál takhle zatěžovat. „Vím, že chceš lovit.“

Jenže ani Essix se nezdála být ve své kůži. Něco zašveholila, načechrala si peří na krku, aby z něj setřásla kapky vody, a opět se usadila. Jako by místo pořádného lovu chtěla jen v klidu odpočívat. Rolan ji chvíli pozoroval. Když si začala upravovat ocasní peří, rozhodl se, že ji i přes to rozbolavělé rameno nechá být. Proč by zrovna on měl soudit její mrzutou náladu.

Možná ji prostě nebavilo jen tak tady čekat, stejně jako jeho.

Než došel ke vchodu do pevnosti, mrholení přerostlo v hustý déšť. Voda mu stékala po plášti a vsakovala se do látky. Uraza se dívala, jak přicházejí. Máchala ocasem sem a tam. Ačkoli nebyla jeho spirituálním zvířetem, hádal, že je nejspíš také trochu netrpělivá.

Vedle ní stála Abeke. Opírala se o stěnu a nepřítomně hladila leopardici po sametové srsti. Nezvedla hlavu, ani když se Rolan zastavil vedle ní. Na krku jí visel žulový beran, jejich jediný další talisman. Světle šedý přívěsek se odrážel od její tmavé kůže.

„Čau,“ oslovil ji Rolan. „Já vím, žes měla u vás ve vesnici dělat vyvolávačku deště, ale nechceš s tím vyvoláváním už přestat?“ Významně pohlédl k obloze.

Abeke sklouzla pohledem k jeho plášti a pak dál pozorovala potemnělou krajinu. Jeho vtip ji očividně nepobavil, a tak zahanbeně zmlkl. „Čau,“ odpověděla lakonicky.

Rolan zvažněl. „Olvan říkal, že bychom měli už během pár dnů vyrazit.“

„Nějaké nové zprávy?“

Zavrtěl hlavou. Vyslali do světa desítky poštovních buř-

ňáčků a holubů v naději, že někteří z jejich spojenců a přátel dostanou jejich vzkaz včas, aby jim stihli přijít na pomoc. Abeke poslala několik hrdliček i do Niloje, k otci a sestře.

Přátelé, za týden vyrazíme do Stetriolu. Potřebujeme vaši pomoc.

Pokud bylo Rolanovi známo, Abečin otec neodpověděl.

„Je mi to líto,“ poznamenal.

Abeke vděčně kývla, sklopila oči a zase se odvrátila.

Rolan našpulil rty, pro jednu nevěděl co říct. Kde je nějaký dobrý vtip, když ho člověk potřebuje? Poslední dobou takhle Abeke vypadala často – jen zamyšleně hleděla k obzoru. Tušil, že se nejspíš užírá Šejnovou zradou a tím, jak byla Mej-lin přinucena obrátit se proti nim všem. A podle toho, jak klopile oči k zemi, si to nejspíš všechno stále kladla za vinu.

Mej-lin. Rolan si opět v duchu vyčínil, že se vrací k myšlenkám, které mu nedávají spát a berou chuť k jídlu. *Kde asi je,* říkal si. Na co myslí?

Jaký je to asi pocit, nemít nad sebou žádnou moc?

Z té ztráty ho zbolelo u srdce. Tak dlouho si vystačil sám. Ale teď byli v ohrožení lidé, jejichž nepřítomnost ho trápila, a to se mu ani trochu nelíbilo.

Jako by mu Abeke četla myšlenky, otočila k němu hlavu a odkašlala si. „Sluší ti,“ řekla a slabě se pousmála.

Tárikův plášť. Vybavily se mu vzpomínky na poslední chvíle jejich vůdce. Těsně předtím, než se Tárik obětoval, se zahleděl očima plnými naděje na svůj vlastní plášť v Rolanových rukou. Bolest se mu šířila dál do hrudi, až měl pocit, že už ani nemůže dýchat.

Přesto v Abeččiných slovech našel i útěchu. Jako by se Tárík úplně nevytratil. I teď ho jeho plášť chránil před deštěm. Essix si znovu načechrala peří, až se do okolí rozlétly kapky vody.

„Díky,“ zamumlal. „Koho by napadlo, že se v tuhle roční dobu budu muset teple oblékat?“

„Podle Olvana hlásí nezvyklé počasí i Zelenopláštníci z Niloje.“

„Jaké?“

„Třeba zamrzající napajedla. Některá zvířata si prý s ledem neumějí poradit a nedostanou se k vodě.“

Led v Niloji? Rolan se pokusil představit si oázu, v níž našli lva Cabara, zahalenou silnou vrstvou ledu. „No jo. To zní jako normální krásné léto.“

Abeke se jeho sarkasmu bezděky usmála. „Nevzpomínám si, že bych za celý svůj život v Niloji něco podobného viděla. Ani jsem o tom neslyšela nikoho vyprávět. Domo-rodci jsou určitě zmatení.“

„Anebo bruslí a blbnou. To bych aspoň udělal já.“

Tím z ní vymámil upřímný smích. „Úplně to vidím. Máme na nohou brusle z kusů dřeva a antilopích kostí.“

Rolan se spiklenecky zazubil a naklonil se k ní blíž. „Vsa-
dím se, že Uraza by byla nadšená. Vid’?“ Kývl na leopardici, která si ho měřila chladným pohledem.

Oba se chvíli smáli, ale pak je humor přešel.

Rolanovi došlo, že Abeke určitě přemýšlí, jak jsou na tom její otec se sestrou. Zašoupal nohama po vlhké kamenné dlažbě. „Myslíš, že jsou v pořádku?“ zeptal se.

Abeke pokrčila rameny a narovнала se v předstírané

sebejistotě. „Moc jsem o tom nepřemýšlela,“ odvětila s až příliš nápadnou lhostejností.

Tu zřejmou lež v jejích slovech i postoji by Rolan vycítil i bez Essixina daru zvýšené vnímavosti. Přesto jen přikývl. On sice ztratil svého učitele, jediného muže, v němž kdy mohl vidět otce... jenže Abečin *skutečný* otec se k ní obrátil zády. A člověk, jehož Abeke považovala za dobrého přítele – Šejn – také zneužil její náklonnosti.

„Abeke,“ řekl zničehonic a dotkl se její paže. Dívka i leopardice se k němu otočily. „Koukni. Víím, jak se musíš cítit. Předemnou nemusíš nic předstírat.“ Zaváhal. Nikdy nebyl přeborníkem ve vážných rozhovorech. „Není to tvoje chyba,“ řekl nakonec. „Šejnova zrada... To on by se měl užírat vinou, ne ty. Tys to nemohla vědět. Mělas ho ráda a důvěřovala jsi mu. A já ti chci jenom říct... ehm, že je mi líto, že ostatní tvoji důvěru pořád zneužívají.“

Abeke se na něj dlouze dívala. Stále vypadala smutně, ale Rolanovi se zdálo, že už se necítí tolik provinile. Po chvíli přikývla. „Děkuju,“ hlesla. „Mrzí mě, že tys zase musel čekat tak dlouho, než jsi vůbec někomu začal důvěřovat,“ odpověděla.

Oba upadli do příjemného mlčení. Po nějaké době Rolan zakroutil hlavou a jemně do ní šfouchl. „Led roztaje, určitě. Stejně by mě pěkně štvalo, kdyby si Niloj přivlastnila modré nebe a slunce jenom pro sebe.“

Abeke se kysele usmála. Uraza chlácholivě zamručela a strčila jí hlavu do dlaně.

Najednou Rolan ucítil, jak mu Essix na rameni přešlápla z nohy na nohu. Vzápětí se odrazila a s hlasitým skřekem se

vznesla k nebi. Bylo to tak nečekané, že málem upadl na záda. Se zvoněním v uších se díval, jak sokolice stoupá výš a výš. „Hele!“ křikl za ní nazlobeně. „Já vím, že máš silný hlas – nemusíš se předvádět!“

„Co to dělá?“ zajímala se Abeke.

„Co já vím. Nejspíš se rozhodla, že má přece jenom hlad.“ Jenže tažní ptáci už byli hodně daleko. Její pozornost muselo upoutat něco jiného. Rolan vzhlédl k sokolici, která mizela v dálce...

... a o chvíli později už pozoroval rychle ubíhající svět jejíma očima.

Stoupal stále výš a pak se ohlédl ke vchodu do pevnosti, kde stály jejich drobné siluety. Essix náhle stočila zrak k cimbuří. Opět zavřískla. Tentokrát bylo z jejího hlasu jasné, že se děje něco, co by se dít nemělo.

Rolan napínal zrak. Tamhle. Po kluzkém mokrém ochozu kamenného cimbuří kráčel *Conor*.

Nevypadal příliš soustředěně. Kymácel se a nebezpečně se nakláněl přes okraj, jako by nebyl úplně při smyslech. Rolanovi se naježily chloupky vzadu na krku. *Pro všechno v Erdasu, co tam nahoře dělá?* Rolan zamrkal a vrátil se na zem. Vystrašeně ukázal nahoru.

„Je to *Conor*?“ vyhrkl nevěřicně.

„Cože?“ Abeke se podívala stejným směrem. Narovнала se a usilovně napínala zrak, jako by ani ona nemohla věřit tomu, co vidí. Přiložila si dlaně k ústům jako hláskou troubu. „*Conore!*“ zakřičela směrem k cimbuří. „Haló, *Conore!*“

Ale *Conor* jako by ji neslyšel. Nebo spíš jako by nevnímal vůbec nic, dokonce ani to, že se blíží k okraji cimbuří. Kde je

Brigan? Rolan se zběsile rozhlížel na všechny strany, ale velkého šedého vlka nikde neviděl. Brigan musel být v kličkovém stavu.

Přeběhl mu mráz po zádech. Vzpomněl si, jak divně se chovala Mej-lin pod vlivem Žluči. *Co když je Conor taky nějak nakažený?* Rolan už se chystal zavolat Táríka, ale pak ho zabořilo vědomí, že Tárík už jim nepomůže.

„Honem!“ sykl na Abeke a chytil ji za ruku. Řítili se přes hrad ke schodišti na cimbuří. Schody brali po dvou. Rolan v jednu chvíli málem upadl, ale zvládl to a běžel dál. Uraza skákala vedle nich, každý její krok se vyrovnal třem jejích.

Když vyběhli na zmáčený ohoz, leopardice už tam byla. Rolan si protřel oči a spatřil Conorovu rozechvělou postavu.

Ne!

Essix znovu zavřískla a pustila se střežhlav za chlapcem. Rolan utíkal, co mu síly stačily.

Doběhl Conora právě ve chvíli, kdy padal přes okraj.

PLÁN

ESSIX PŘILÉTLA VE STEJNOU CHVÍLI, KDY ROLAN VYKŘIKL. Zahákla pařát za rukáv Conorovy haleny. Látka se roztrhla – ale ne úplně. Na okamžik Conor bezmocně visel ve vzduchu.

„Chyťte ho!“ zařval Rolan.

Abeke byla nejbliž. V podřepu sklouzla na římsu a jednou rukou se pevně chytila kamenného cimbuří. Pak se volnou rukou natáhla ke Conorově rukávu. Essix se snažila držet se ve vzduchu, jenže s každým máchnutím křídel látka povolila o kousek víc, až Conora od pádu do propasti drželo jen pár posledních vláken.

Konečně se Abeke podařilo rukáv zachytit. Pevně ho stiskla a přitáhla k sobě. Chlapec zaúpěl a poprvé otevřel oči. Zpočátku vypadal zmateně, pak se podíval dolů a vyhekl.

Vlákna pod Essixinými pařáty povolila.

Conor padal. Abeke zařála zuby a snažila se ho nepustit.

Conor narazil do zdi a hekl bolestí. Abeke zoufale svírala rukáv, jenže cítila, jak jí klouže v prstech. Právě když to vypadalo, že už ho neudrží, Uraza natáhla krk a vzala Conorovu ruku do zubů. Opatrně, aby ho nepokousala, chlapce táhla nahoru.

„*Ted!*“ křikla Abeke, která Uraze pomáhala. Conor k ní zvedl hlavu a druhou rukou se chytil jejího zápěstí. To už přiskočil i Rolan a všichni společně ho vytáhli zpátky na ochoz.

Když se zmoženě svezli k zemi, po cimbuří přibíhali dva Zelenopláštníci.

„Co se to tu děje?“ volal Olvan zamračeně.

Abeke zůstala sedět. Stále ještě se snažila popadnout dech. Uraza zamrkala fialovýma očima a máchlá ocasem. Vypadala rozrušeně, a dokonce na Zelenopláštníky zavrčela.

„To nám řekni *ty*,“ obrátila se nakonec Abeke ke Conorovi, který sám netušil, co se to vlastně stalo. Na tváři už se mu začínala vybarvovat modřina od toho nárazu do zdi.

Rolan se opřel o cimbuří a mnul si rameno. „Jo, cos to vyváděl? Chtěl ses učit lítat? Jestli jo, tak jsi měl Essix varovat dopředu.“

Olvan upřel na Conora pronikavý pohled. „Ty jsi šplhal na cimbuří, chlapče?“

Conor neřekl ani slovo. Abeke se zvedla do sedu, setřela si z obličeje dešťovou vodu a bedlivě ho pozorovala. Vypadal zamyšleně. Nedokázala odhadnout, na co by asi mohl myslet, tedy kromě toho, že právě jen tak tak unikl smrti. Teprve po chvíli jí došlo, jak zle na tom je – byl celý bledý

a vlasy zmáčené deštěm nebo potem se mu lepily k čelu. Pod očima měl tmavé kruhy.

Olvan pomohl Conorovi vstát, přehodil mu přes ramena svůj vlastní plášť a vedl ho pryč. Abeke a Rolanovi pokynul, ať jdou za nimi. „Pojďte už z toho deště. Tohle není dobrý začátek dne.“

O hodinu později seděli Abeke, Rolan a Conor v jídelně v čistém a suchém oblečení, zabalení v dekách, a srkali horrou kaši. Abeke měla pořád ještě mokré copánky. Vděčně pojídala snídani a říkala si, že kdyby kuchař kaši ochutil jen špetkou nilojského koření, byla by to ta nejlepší věc, co kdy v životě jedla. Rolan vedle ní hladově hltal, ani se neobtěžoval se lžící. Měla dojem, že snad poprvé za celý týden má chuť k jídlu.

Olvan a Lenori seděli opodál, jako by se báli, že se zase něco stane, kdyby nechali Conora o samotě. Conor kaši jen občas promíchal lžící. Hleděl do prázdna a Abeke se zdálo, že si něco tiše mumlá. Brigán seděl vedle něj a čenich měl položený v jeho klíně. Conor ho nepřítomně drbal na hlavě.

Konečně se Abeke rozhodla přerušit mlčení. Šfouchla do Conora. „Tak... co se tam nahoře stalo?“ zeptala se opatrně. „Byl jsi náměsíčný?“ Nechtěla ho nahlas obvinít z toho, co všem nahánělo strach – že Mej-lin byla také náměsíčná, když ji Gerathon ovládala pomocí Žluči. Ale Conor nejspíš zaznamenal obavy v jejím hlase.

„To ne,“ odpověděl váhavě. „Nebo si to aspoň nemyslím.“ Dlouhou chvíli mlčel, pak odložil lžící a pokýval hla-

vou. „Už zase se mi zdají sny... od té doby, co nám Šejn sebral talismany.“ Rolan se hlasitě nadechl, ale Conor pokračoval. „Nic mi není, ale moc jsem se v poslední době nevyspal, ten sen se vrací každou noc.“ Zaváhal. „Už minulý týden jsem se probudil uprostřed noci... a zjistil, že šplhám po cimbuřích.“

Abeke přeběhl mráz po zádech. Nechtěla ani pomyslet, co by se stalo, kdyby se Conor neprobral včas a kdyby mu nikdo nepřišel na pomoc.

Rolan zvedl obočí. „Možná jsi o tom mohl někomu říct. Klidně bych hlídal u tvých dveří a praštil tě do hlavy pokaždé, když by ses vydával někam na procházku.“

„Rolan má pravdu,“ souhlasil Olvan. „Proč jsi po tom nebezpečném zážitku nechával Brigana v klidovém stavu a neřekl jsi o něm nikomu ze svých přátel?“

Conor provinile pokrčil rameny. „Udělal bych to, ale další noc se nic nestalo. A tak jsem si myslel, že to přešlo. Dokonce jsem si i zamykal dveře ložnice – jenže jsem je asi musel ve spánku odemknout.“

Lenori se naklonila blíž, až jí korálky na krku zachrastily o sebe. V očích měla přívětivý a starostlivý pohled. „O čem se ti zdává, Conore?“ zeptala se tiše. „Pamatuješ si to?“

Conor se zhluboka nadechl. „Začalo to před pár týdnů.“ Zamračil se. „Vždycky je tam opičák. A stín parohů. Jasný záblesk světla. Zlaté listí.“ Conor se zadíval z okna a s neurčitým výrazem si v hlavě přehrával své vidění. „Všichni jsme uprostřed bitvy. Ten opičák na mě útočí. Padám ze srázu, ale pak se nade mnou objeví muž sedící na orlovi. Nejdřív si myslím, že to je Tárík a jde mi na pomoc.“ Jakmile

Rolan uslyšel jméno zemřelého Zelenopláštěníka, celý ztuhl. „Ale když se ho chytím za ruku, vidím, že to vůbec není Tárik. Je to Š...“

Conor se odmlčel, ale Abeke sebou přesto trhla. Tušila, čím jméno měl na jazyku. Tušila to až moc dobře.

Conor si odkašlal. „Předstírá, že mě chce zachránit, a pak mě nechá spadnout,“ dokončil a účastně se na Abeke podíval.

Abeke zařala zuby a pokusila se zahnat myšlenky na Šejna, jenže to nebylo snadné. Nedovedla se zbavit vzpomínky na to, jak se Šejn tvářil, když odlétal i s talismany na Hala-wírovi. A Conorovi se o tom teď zdálo.

Jak upřímně a opravdově se Šejn tvářil, když se s ní plavil na Zelený hrad a přesvědčil ji, aby se za něj přimluvila, když ji žádal o pomoc a bezostyšně jí lhal do očí. Jak byla hloupá, že mu uvěřila. *Je hezké, že si to myslíš. Že chováš k lidem takovou důvěru.*

Ta krutá slova jí stále dokola zněla v uších. Byla tak *hloupá*.

„Abeke.“ Ze vzpomínek ji vytrhl Conorův hlas.

„Co je?“ vyhrkla.

Rolan už na ni také hleděl se starostlivým výrazem. „Ptali jsme se tě, jestli jsi v pořádku?“

Abeke potřásla hlavou, zamrkala a narovнала se. Stáhla rty do tenké čárky. „Nic mi není,“ odpověděla. „Conore, co podle tebe ten tvůj sen znamená? Je to nějaké proroctví? Myslela jsem, že neumíš předvídat, když je Brigan v klidovém stavu, a ty jsi říkal...“

„Já vím,“ přitakal Conor. „Já si to myslel taky. Ale stejně se to děje, noc co noc. Nevím, odkud se ten sen bere, vím ale, že něco znamená.“

„A co teda?“ chtěl vědět Rolan.

Conor se zhluboka nadechl. Podíval se nejdřív na Olvana a pak zpět na své přátele. „Kovo je ve svém vězení neklidný. Myslím, že Šejn a Zeríf se k němu dostali nebo brzy dostanou. Ve Stetriolu nás čeká tvrdý boj.“

Conorova zlověstná slova všechny umlčela. Po chvíli pokračoval. „Nevím, co znamenají ty zlaté listy, ale... vždy když jsem je viděl, cítil jsem pod nohama dunění něčeho mocného hluboko v zemi.“

„Srdce světa,“ hlesla Lenori užasle a všichni se k ní otočili. Ona kývla na Conora. „Mezi amayskými kmeny koluje legenda o místě v Erdasu, odkud pramení veškerý život – lidí, zvířat i Velkých strážců. Prý tam stále tluče srdce našeho světa. Možná jsi cítil právě tohle místo zrození Erdasu. Pokud je to tak, je v sázce mnohem víc, než jsme si mysleli.“

Abeke se zrychlil tep. V dětství slyšela podobné mýty, podle nichž byla Niloj první z kontinentů.

Rolan si odkašlal. „Viděl jsi něco o Mej-lin?“ zeptal se s nadějí v hlase.

Conor mu zdráhavě pohlédl do očí. „Viděl jsem, jak společně s Dží bojuje proti Zelenopláštíkům, s dobyvateli za zády. Pak zmizely uprostřed vřavy.“

Rolan celý zplihl. Se zasmušilým výrazem se vrátil ke své kaši. Abeke poznala, že Conor lituje, že jim vůbec něco říkal.

Olvan se napřímil a věnoval posmutnělé trojici co nejpozbudivější pohled. „Pořád jsou to jen vidiny, ne skutečnost,“ připomněl jim. „Ještě není vše ztraceno. A dnes ráno jsme dostali několik nových zpráv.“

Abeke se zaujatě předklonila. „Od koho? Odkud?“

„Zítřka na Zelený hrad dorazí naši přátelé Fin, Kalani a Maya.“

Maya! Kalani! Bude hezké se s nimi zase vidět. I s Finem. Abeke čekala, že Olvan přidá ještě nějaká jména, ten se ale odmlčel a síň upadla do nervózního ticha. Nilojka opět posmutněla. Jméno jejího otce mezi nimi nebylo. Proč ji to vůbec překvapuje? I tak se přiměla k úsměvu. „Nikdo další?“ zeptala se s nadějí v hlase.

Olvan zavrtěl hlavou, očividně nešťastný, že pro ni nemá lepší zprávy. „Ve světle Conorova proroctví už nemůžeme déle čekat. Na cestu se rozdělíme na dvě samostatné skupiny.“ Rozhlédl se po ostatních. „Abeke, Rolane a Conore, vy budete cestovat s malým oddílem našich nejlepších Zelenopláštníků. Dostanete se tak na místo rychleji a nenápadněji, což vám dá možnost začít pátrat po Kovově vězení a po talismanech. Já povedu větší armádu Zelenopláštníků jinudy a setkáme se ve Stetriolu. Bude tam příliš mnoho dobyvatelů, abyste jim mohli čelit sami. My odlákáme jejich pozornost a vy zatím budete pokračovat ve svém poslání.“

Zavládlo krátké ticho. Abeke neušlo, jak Rolan hledí k prázdné židli vedle Lenori. Kdyby byl Tárik naživu, seděl by na ní. Účastnil by se této porady a jeho přítomnost by jim dodala jistoty. Teď zůstala ve vzduchu jen jeho ozvěna, jeho duch. Abeke poznala, že právě to teď Rolanovi běží hlavou. Odstrčil misku s kaší stranou, jako by ho přešla chuť.

„A co Tellun?“ zabručel a rozhlédl se kolem sebe. „Pořád ještě můžeme získat platinového losa.“

Lenori zavrtěla hlavou. „Nevidím ani necítím Tellunovu přítomnost.“

Olvan složil ruce do klína. „Nemůžeme si dovolit vyslat další skupinu za Tellunem a platinovým losem. Nemáme času nazbyt.“

„Conor říkal, že ve svém snu viděl stín parohů,“ připomněla Abeke. „Možná tam najdeme i Telluna, v srdci Erdasu.“

Rolan přikývl, patrně potěšen, že se konečně opět vydají na cestu. Kdyby museli dál čekat, než se budou moci vypravit najít Šejna a zachránit Mej-lin...

Conor se stále tvářil nejistě. Abeke mu položila ruku na předloktí. „Co je ti?“ zeptala se s žaludkem staženým nepříjemnou předtuchou. „Viděl jsi snad ještě něco?“

Conor přikývl. Tentokrát se nedíval na své přátele, nýbrž na jejich spirituální zvířata. Pohlédl do pronikavých očí Essix a pak se podíval na Urazu hovicí si vedle Abeke. Ruku měl položenou na Briganově krku, hluboko zabořenou do jeho srsti.

„Viděl jsem v té bitvě i Brigana, Essix, Urazu a Dží. Viděl jsem... Viděl jsem, jak dobyvatelé přemohli Urazu a jak mi z ruky zmizelo Briganovo tetování. Dží byla bezmocná a po Essix nebylo nikde ani stopy.“

Zavládlo ticho.

„Myslím...“ začal Conor pomalu, jako by se mu to nechtělo vyslovit nahlas, „že naše spirituální zvířata tuhle válku možná nepřežijí.“

V ŽALÁŘI

DVEŘE ŽALÁŘE BYLY ODEMČENÉ.

Nikdo je nezamykal. Gerathon to tak zařídila, protože věděla, že Mej-lin tím nic nezíská. Chtěla, aby tam Mej-lin seděla, krčila se u vlhké a mechem porostlé zdi své cely a celé hodiny zírala na dveře vedoucí ke svobodě, již nemůže dosáhnout.

Mej-lin si přitáhla plášť blíž k tělu a přitulila se k Dží. Nemohla spát. Bylo jí jasné, že kdyby se na sebe mohla podívat do zrcadla, spatřila by tmavé kruhy pod očima. Kdykoli se jí povedlo usnout, zdálo se jí o otci. Vzbudila se a myslela si, že je naživu – naživu! – možná třeba i s ní v téhle cele. Pak se ale obrazy z jejího snu rozplynuly a ztěžka na ni dolehla realita.

Strnulými prsty si pohrávala s šerpou okolo pasu. Odřízli jí pouta. Nemělo smysl někam utíkat. Už si nemohla věřit, ne v tomhle stavu. Dokonce i teď, když byla Gerathon daleko a věnovala se... kdovíčemu, cítila Mej-lin ve své mysli

nenápadnou a hrozivou přítomnost *někoho jiného*, kdo číhá ve stínech a čeká na příležitost. Otřásla se při vzpomínce na nadvládu kobry – na tu bezmoc, kdy nedokázala ovládat své končetiny ani jednání. Co by vlastně udělala, kdyby utekla z žaláře a vrátila se k přátelům? Znovu by je zradila?

„Aspoň že Abeke je volná,“ zašeptala. Teď už by i s Šejnem měla být na Zeleném hradě. Mej-lin Abečinu náklonnost k tomu chlapci nechápala, ačkoli v koutku duše s ním soucítila a přemítala, jaké to pro něj asi muselo být, když ho dobyvatelé využili – když se musel dívat, jak jeho sestra umírá. Doufala, že Zelenopláštníci ho přijali mezi sebe a že jsou teď oba v bezpečí.

Dží vedle ní vydala hluboké zamručení, při němž se dívčino tělo celé rozechvělo. Mej-lin se zarazila a podívala se na pandu. Ta na ni upřela své velké tmavé oči. Věděla, co se jí Dží snaží říct.

Neboj se. Ostatní se pro nás vrátí. Takhle to nebude vypadat věčně.

„Ne,“ vyštěkla Mej-lin snad postě. Vybavila si, jak Abeke se Šejnem odcházeli a slibovali jí, že se pro ni vrátí. Nechala je odejít. „Nevrátí se. Je to zbytečné. Myslím, že ani nechci, aby se vraceli.“

Jediný pohled do Džíiných zarmoucených očí stačil, aby si Mej-lin svá slova vyčítala. Pohládila pandu po srsti. „Promiň. Já to tak nemyslela.“ Povzdechla si. „Ach jo, Dží. Co s námi bude?“ Smutně se zasmála. Myslíš... myslíš, že svět udělal chybu, když nás dvě spojil dohromady? Myslíš, že věděl, jak se k tobě budu chovat?“

Když Dží opět jen zamručela, Mej-lin zavrtěla hlavou.

Možná jsem vůbec neměla přivolávat Velkého strážce. Ale jsem ráda, že se to stalo. Jemně stiskla Džíin bok. Kdysi by ji přinutila přejít do klidového stavu a nechala by ji v něm, aby se nemusela dívat na ten její nesnesitelně trpělivý a soucitný výraz. Teď si však nedovedla představit, že by v téhle cele seděla sama bez své pandy. „Odpusť mi, Dží. Jsem jenom... hrozně unavená. Hrozně unavená z toho, že nemám úplnou kontrolu nad vlastními myšlenkami.“

Dží jí povzbudivě olízla ruku. Mej-lin se o ni pohodlně opřela a zavřela oči. Obraz Gerathoniných smějících se čelistí a slizkého těla zmizel a nahradil ho Rolanův úšklebek, Conorův povzbudivý hlas a Abečin zvonivý smích.

Vtom zaskřípaly dveřní panty. Mej-lin vyskočila a Dží temně zavrčela.

Byl to Šejn.

Zdál se unavenější, než si ho pamatovala, pod očima měl těžké tmavé pytle, ale pořád to byl on. Jasně ho viděla ve dveřích. Vypadal nezraněně. Horní knoflíčky košile měl rozepnuté, skoro ležérně.

Její melancholii vystřídalo vzrušení a strach. Sotva věřila svým očím – ani nevěděla, jak se cítit. Chvilí na sebe jen hleděli v naprostém tichu.

Konečně Mej-lin promluvila. „Ty ses vrátil...“ zašeptala.

Šejn přikývl. „Vrátil.“

Přece jen mě přišli zachránit.

Navzdory všemu se Mej-lin vesele usmála. Měla chuť skočit mu kolem krku. Chmurné myšlenky, které ji trápily ještě před chvílí, se vmžiku rozplynuly. Jestli je Šejn tady, znamená to, že se s Abeke dostali zpátky na Zelený hrad!

Abeke našla ostatní.

Znamenalo to spoustu věcí. Bez rozmyšlení ze sebe sypala otázky. „Je Abeke v pořádku? Jsou tu s tebou i ostatní? Přišel jsi ze Zelenopláštníky? Východní schodiště žaláře je plné...“

„Jsem tu sám.“

Mej-lin sepjala ruce. Nejistě se rozhlédla po cele. „Jak se odtud dostaneme? A i když se nám to podaří – když s tebou odejdu – Gerathon mě pořád bude mít ve své moci.“ Odhodlaně se na Šejna podívala. „Neměl ses vracet. Nech mě tady a jdi pomoci ostatním. Já jenom všechno zkomplikuju. Já...“

Džíino zavrčení ji umlčelo v polovině věty. Mej-lin se na ni tázavě podívala. „Co je? Vždyť je to jenom Šejn.“ Otočila se zpět k němu. „Šejne, musíme...“

Slova se jí zadržela v krku. Zamračila se a zaváhala. Na Šejnově výrazu bylo něco divného... vlastně celé tohle setkání bylo takové divné.

„Šejne?“ zeptala se Mej-lin. „Co se děje?“

„Nic se neděje,“ odpověděl Šejn. I jeho hlas zněl jinak – nějak chladněji, jinak než dřív. „Jen jsem se na tebe přišel podívat.“

Mej-lin pochybovačně zvedla obočí. Dřív se vždycky nechávala vést instinkty. I teď, ačkoli svému vnímání ovlivněnému Žlucí už tolik nevěřila, se chtěla spolehnout na svůj vlastní odhad... a ten jí říkal, že něco je hrozně špatně. Dží dál tiše vrčela. Mej-lin o krok couvla.

Pak si všimla něčeho pod jeho rozhalenou košilí. Byl to kousek tmavého obrázku. Tetování? Zamračila se a pozorně se na něj zaměřila. Zasáhlo ji to jako blesk. Zbytek teto-

vání se skrýval pod košilí, ale ona ho nepotřebovala vidět celé, aby pochopila.

Zuby a šupinatá kůže nepochybně patřily krokodýlovi. Ale krokodýl je přece *Požíračovo* spirituální zvíře...

Za Šejnem se objevili dva dobyvatelé v plné zbroji. Okamžitě mu zasalutovali. Mej-lin se podívala zpět na něj právě ve chvíli, kdy přimhouřil oči. „Vrátil jsem se, abych se ujistil, že jsi zůstala ve své cele a že se ti daří dobře.“

Hlavou jí vířily miliony myšlenek. „Šejne...“ vysoukala ze sebe. Nemožné. To přece nejde... V Šejnových světlých vlasech se zablýskal nějaký kov. Rozeznala v něm korunku, kterou nosil Gar – hada, který požívá svůj vlastní ocas.

„Ano. Já jsem krokodýlí král.“ Podíval se na ni a pozvedl jedno obočí. „To jsi skutečně tak překvapená?“

Šejn. Pomalu tu informaci vstřebávala. Šejn je Požírač?

„Tvůj rosomák...“ vydechla Mej-lin ve snaze tomu všemu nějak porozumět. Opět se podívala na špičku jeho tetování v naději, že podruhé uvidí něco jiného.

Ale pořád tam byly ty šupiny i zuby. Stejně jako předtím.

„Ty...“ zavrčela Mej-lin. „V Čungu, když...“ Zadrhl se jí hlas a musela to zkusit znovu. „Celou dobu jsi to byl ty. To *tys* zabil mého otce!“

Šejn jen zavrtěl hlavou. „Šetři si své rozhořčení,“ odpověděl a opřel se o zeď. „U Díněšova chrámu jsem v tom brnění nebyl já. Byl to můj strýc. A Gar je mrtvý. Zelenopláštníci ho zabili v Niloji jen krátce poté, cos ho viděla. Pomstili tě. Já ti přišel jen oznámit, že brzy vyrazíme na cestu a že tě rádi vezmeme s sebou. Jsem si jistý, že se k nám budeš chtít připojit.“

V Mej-lin bouřily emoce, až skoro nemohla dýchat. Gar je mrtvý, ale Šejn – skutečný Požírač – je zradil. Svým způsobem to tak bylo ještě horší. Vlastně jim nikdy nechtěl pomoci.

Takže Abeke se na Zelený hrad nedostala, pomyslela si Mej-lin s úlekem. *Možná je dokonce mrtvá*. Možnost, že Šejn ublížil její kamarádce, představa, že Abeke... Do hlavy se jí nahrnula krev, až se zapotácela. Celá místnost se s ní zhoupla. A spolu se strachem se dostavil i vztek. Mej-lin se chvěla po celém těle. S divokým křikem se na něj vrhla. Ucítila, jak okolní svět zpomaluje – to jak jí Dží propůjčila své schopnosti. Šejn zvedl ruce na obranu, ale pohyboval se pomalu a těžkopádně. Mej-lin zařala ruku v pěst. Vyhnula se jeho pažím a praštila ho přímo do brady. Šejn jako ve zpomaleném záběru klopýtl dozadu.

„Dží!“ zavolala Mej-lin.

Panda sebrala odvahu a také se na chlapce vrhla.

Jenže v tom okamžiku to monstrum spící někde hluboko v dívčině mysli zvedlo odpornou hlavu. Náhle jako by jí ztuhly končetiny. Zalapala po dechu. Svět, ještě před chvílí tak zpomalený, zrychlil a hnál se okolo ní v rozmazaném oparu. Mej-lin zamrkala a snažila se s ním držet krok.

Šejn couvl a celou se rozlehl hlasitý řev. V záblesku světla se objevilo něco zeleno-hnědého a šupinatého. O chvíli později se Mej-lin rozechvěla půda pod nohama a ona upadla na kolena. Dží přestala útočit. Mej-lin se povedlo jen zvednout ruku před obličej a klopýtavě couvnout. Paže i nohy měla zesláblé, skoro je necítila.

Mezi nimi a Šejnem trůnil obrovský krokodýl. Nohy měl tlusté jako kmeny stromů. Mej-lin strnula. Zvíře se otočilo

k Dží a otevřelo tlamu. Poté udeřilo ocasem do podlahy. V přivřených lesklých očích svítilo něco divokého, něco úplně jiného než vřelost v pandiných očích.

Dží dívku odstrčila a ochránářsky se postavila mezi ni a krokodýla.

Šejn si odhrnul vlasy z čela a povzdechl si. „Uved’ svou pandu do klidového stavu,“ rozkázal. „Hned.“

Mej-lininou myslí se dál rozlézala mlha. Zakymácela se, chytila se za hlavu a marně se pokusila vyhnat z ní Gerathon. Ocitla se zcela v její moci. Proti své vůli, jako by byla jen čungská loutka, natáhla ruku a otevřela pus, aby přivolala Dží k sobě. Panda se přikrčila a svésila hlavu.

Mej-lin vytanula na myslí vzpomínka na Abeke. Abeke, která se možná dostala do vážných potíží.

Ne. Ubraň se tomu.

Mej-lin zařala zuby a ze všech sil se pokusila vymanit se ze zajetí. Před očima jí tancovala světélka. Šejn její boj s úsměvem pozoroval. Jednou rukou pohladil krokodýla po šupinách. „Abeke měla pravdu,“ podotkl. „Ty jsi skutečně tvrdohlavá.“

Zmínka o Abeke jen přilila olej do ohně. Mej-lin dál vzdorovala té cizí mlze. Ruku měla pořád nataženou směrem k Dží, ale rozkaz jí zůstal na jazyku. Dožadoval se vyslovení.

Ne.

Světla byla čím dál silnější, oslepovala ji. Přimhouřila oči a na chvíli nic neviděla.

Dělá to Dží? Bylo to podobné těm svítícím koulím, které občas vídala, když jí Dží pomáhala klidně se rozhodnout,

ale současně to bylo nějak... jiné. Tentokrát se světla stáhla do čáry protínající její zorné pole a nakonec se všechna shlukla do středu – jako by tmavým tunelem hleděla k něčemu neskutečně jasnému a hřejivému. Zlatá pěšina rozhánějící modrošedou mlhu zákeřné Žluči. Mej-lin po tom světle sáhla.

Mlha se rozplynula. Jen na okamžik.

Dívka svésila ruku, odmítla uvést Dží do klidového stavu. Pak se opět vrhla na Šejna.

Ten překvapeně vytřeštil oči. Mej-lin se podařilo udeřit ho do tváře, ale pak už se krokodýl rozmáchl ocasem a podrazil jí nohy. Šejn tasil šavli a namířil jí na krk. Pobavený výraz z jeho tváře zcela zmizel.

„Obě je připoutejte ke zdi,“ rozkázal. Dva dobyvatelé čekající za ním okamžitě uposlechli.

Vojáci jí zvedli ruce ke studené kamenné stěně a připnuli jí na zápěstí okovy. Mej-lin zavrtěla hlavou. Její vzdor už skončil. Gerathon opět zavládla v její hlavě a syčivě se rozesmála. Dží si ostražitě prohlížela krokodýla, zatímco jeden dobyvatel jí připínal okovy na tlapy.

Chudinko malá, zasyčela Gerathon v Mej-linině hlavě. Budu na tebe muset dávat větší pozor.

Gerathon se opět zasmála, ale Mej-lin se zdálo, že v jejím hlase slyší stopy únavy. Uvědomila si, že se jí nějak podařilo potlačit účinky Žluči. Nevydrželo to nadlouho, ale *povedlo se to.*

Šejn se na ni naposledy podíval a přivolal svého krokodýla. Zablesklo se a zvíře se proměnilo v tetování na jeho prsou. Zamračil se. Mej-lin bylo jasné, že by to nikdy nepři-

znal, nicméně na něm poznala, že je jejím vzdorem otřesený. Gerathon o ni ztratila zájem, mlha zmizela a věžeňská cela se opět rozjasnila. A s tím se vrátil i její hněv.

Šejn byl celou tu dobu Požírač. Ošálil nás.

„Dobře ji zamkněte,“ vyštěkl Šejn na dobytele. Pak jim pokynul, ať odejdou.

Mej-lin se podařilo vzchopit, ještě než Šejn stačil zmizet. „Nevím, cos provedl s Abeke,“ vyštěkla na něj na rozloučenu, „ale nezasloužíš si ji. A jestli jsi jí ublížil, postarám se, abys za to zaplatil.“

Šejn se zastavil s jednou nohou pořád v cele. Neotočil se. Namísto toho zaskřípal zuby a po tváři mu přeběhl náznak něčeho, co si Mej-lin téměř chtěla vykládat jako... lítost.

Trvalo to jen pár vteřin a přešlo to tak rychle, že si ani nemohla být jistá, jestli vůbec zaváhal.

Pak vyšel z cely a dveře se za ním s hlasitým zaduněním zabouchly.

Mej-lin seděla v nastalém tichu a naslouchala slábnoucím krokům dobytečů. Navzdory všemu se neubránila úsměvu. Když pohlédla na Dží, panda zamrkala.

Gerathon celou dobu nechávala ty dveře odemčené, aby ji trápila. Věděla, že Mej-lin nemůže utéct. *Že neutěče.*

Ale teď ji tady zamkli, protože je k tomu *přinutíla*. Vychutnávala si ten pocit. A odvážila se doufat.

STAŘÍ PŘÁTELÉ

PŘESNĚ JAK ŘÍKAL OLVAN, DALŠÍHO DNE ZAČALI PŘIJÍZDĚT spojenci, kteří dostali zprávu se žádostí o pomoc a vyslyšeli ji. Conor napjatě sledoval, jak se v malých skupinkách objevují na obzoru a blíží se k hradu. Čekala je všechny dlouhá a náročná cesta, alespoň však byli ve společnosti starých přátel.

Jako první dorazil Fin, potetovaný Zelenopláštník, který jim pomáhal najít kance Rumfusse. Byl ještě štíhlejší a tišší než dřív, ale když uviděl Conora, Abeke a Rolana, pousmál se. Měl s sebou Donna, svoji černou pumu. Šelma cestou k hradu předla. Conor si ji obdivně prohlížel. Vzpomněl si na okamžik, kdy zjistili, že Finovým spirituálním zvířetem je tento legendární tvor.

„A jak jde život v Glengavínu?“ zajímala se Abeke.

Fin potřásl hlavou. „Výborně,“ odpověděl. „Až do minulého týdne.“

„Proč?“ chtěl vědět Conor. „Co se stalo?“

„Jaká škoda, že se shledáváme za takových okolností,“ pronesl Fin zasmušile. „Určitě si vzpomínáte na našeho přítele MacDonnella, že ano? Na jeho hrad, jeho zákony? Dobyvatelé se vrátili do Trunswicku, tentokrát v obrovském počtu, a obléhali hrad. Lord MacDonnell byl nucen ustoupit a přenechat jim své panství. Propůjčí své vojáky naší věci.“

Rolan otráveně zabručel. „U nás to poslední týden taky není slavný,“ poznamenal a ukázal k zatažené obloze. „I když je lepší být promočený deštěm než se nechat vyhnat dobyvateli.“

Conorovi bylo líto, že ten nádherný hrad padl do rukou nepřítele. Starší obrázek lorda MacDonnella, který má vše pevně v rukou, se mu líbil víc. Bylo to tak dávno. Tehdy se teprve dozvěděli, že Čung padl. Niloj byla ještě svobodná. Jenže dobyvatelé postupují rychle.

Jako další se objevila Kalani, která přicestovala až z Ostrovní země. Místo hávu z mořské trávy na sobě měla obyčejný zelený plášť. Vypadala rozrušeněji, než si Conor ji pamatoval, což možná nějak souviselo s tím, že se nacházela na místě, které představovalo úplný opak jejího tropického ráje. Mumlala něco o nekonečném ledovém dešti, ale i tak se s Conorem mile pozdravila.

„Díky, žes přijela, Kalani,“ usmál se Conor. „Rád tě vidím.“

„I já tebe,“ odpověděla Kalani. „Je jen otázkou času, než dobyvatelé obsadí celou Ostrovní zemi. Neměla jsem důvod čekat, až k tomu dojde.“

Pozdravila se i s Abeke, ale když za ní přišel Rolan, Kalani stiskla rty a odvrátila se. Rolan se přestal usmívat a také

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.